

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 190/2012-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť S., N., zastúpeného advokátkou Mgr. G. H., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob 178/2010 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2012 elektronicky a 1. februára 2012 poštou doručená sťažnosť S., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. G. H., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob 178/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 19. októbra 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že obchodná spoločnosť T., a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), ako dodávateľka tepelnej energie doručila Okresnému súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) žalobu, ktorou sa domáhala zaplatenia sumy 2 198,45 € so 14,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 39,58 € od 20. septembra 2007 do zaplatenia, zo sumy 19,79 € od 15. októbra 2007 do zaplatenia, zo sumy 296,85 € od 21. novembra 2007 do zaplatenia, zo sumy 627,59 € od 20. decembra 2007 do zaplatenia a zo sumy 1 214,64 € od 22. januára 2008 do zaplatenia a náhrady trov konania proti sťažovateľovi z titulu neuhradených faktúr. Okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz č. k. 56 Rob 100/2009-15 z 20. júla 2009, proti ktorému podal sťažovateľ odpor, na základe čoho okresný súd vec zaevidoval pod sp. zn. 36 Cb 231/2009 a následne o žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 36 Cb 231/2009-127 z 21. júla 2010 tak, že žalobkyni vyhovel v plnom rozsahu.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ „... v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie, v ktorom vytykal prvostupňovému súdu viaceré nedostatky konania a rozhodnutia. Krajský súd v Trenčíne v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob/178/2010 nepovažoval za potrebné vytyčovať vo veci pojednávanie s rozhodnutím aj odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu sa plne stotožnil a dňa 19. 10. 2011 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a navyše priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní. Súd sťažovateľa neoboznámil s termínom pojednávania na Krajskom súde v Trenčíne, resp. mu neoznámil, kedy bude vyhlásenie rozsudku.“

Podľa sťažovateľa sa krajský súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal „... s argumentmi a námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní, rozhodnutie kopíruje rozhodnutie prvostupňového súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné, čím bolo porušené

základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Sťažovateľ počas celého konania nenamietal rozdiel medzi dodaným a fakturovaným množstvom tepla, ale výhrady mal k rozdielu zákonne objednaného fixného množstva tepla sťažovateľom a nezákonne a neprimerane určenému fixnému množstvu tepla žalobcom. Súd túto otázku neriešil a zdá sa, že nepochopil, čo je sporné. Podľa rozhodnutí oboch súdov žalobca mohol nafakturovať akúkoľvek sumu a súd by neskúmal, či táto suma je opodstatnená. Máme za to, že v spore o zaplatenie sumy XY sa v prvom rade skúma titul a v druhom rade či fakturovaná suma je niečím podložená. Nehovoriac o tom, že podmienky dokazovania škody pri náhrade škody sú ešte prísnejšie. Žalobca vystavoval sťažovateľovi zálohové faktúry, čiže sa predpokladá, že po uplynutí určitého času príde vyúčtovacia faktúra. Taká v tomto prípade nebola a z titulu dominantného postavenia na trhu sa žalobca ani nesnažil vykonať vyúčtovanie, hoci ho pred tým písomne prisľúbil.

Žalobca nedodal sťažovateľovi väčšie množstvo tepla, než si sťažovateľ skutočne objednal a uhradil a preto mu nemohla vzniknúť žiadna škoda. Je tiež smiešne, že vo svojich listoch sťažovateľovi žalobca argumentuje znevýhodňovaním ostaných odberateľov!! (dôkaz č. 13) V takom prípade by však mali byť účastníkmi tohto istého súdneho konania aj ostatní odberatelia! Tieto všetky argumenty sťažovateľ v konaní uplatnil, ale ako je zrejmé z rozhodnutí oboch súdov, žiadny sa nimi nezaoberal a ani právne relevantne nevysporiadal.

Rozhodnutia okresného a krajského súdu sú úplne nepreskúmateľné, a rovnako je protizákonné konanie, ktoré rozhodnutiu okresného súdu predchádzalo, keďže súd sa pri vedení konania neriadil ustanovením § 118 ods. 2 a § 153 ods. 1 O. s. p., keď na začiatku konania obe strany zhodne potvrdili, že zmluvu o dodávke tepla považovali za platnú. Prvostupňový súd toto ako keby prepočul a ani účastníkom pred vyhlásením rozsudku neoznámil, že túto skutočnosť považuje za spornú. Z rozhodnutia súdu nevyplýva, že by sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o dodávke tepla. Za tým účelom ani nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie, ktoré by objasnilo daný právny stav za predpokladu, že zmluva bola platná alebo za predpokladu, že zmluva nebola platná.

Je prekvapujúce, že prvostupňový a ani odvolací súd sa nezaoberal podľa nášho názoru dôležitým faktom pri určovaní platnosti zmluvy o dodávke tepla a to, kto spôsobil svojím konaním túto neplatnosť.

Sťažovateľ sa osobne snažil veľakrát navrhovateľovi predostrieť vlastný návrh zmluvy, ale navrhovateľ ako monopol v meste N. takéto snahy ignoroval. Nakoniec navrhovateľ v hodine dvanástej predložil sťažovateľovi návrh zmluvy bez potrebných dodatkov, aby si sťažovateľ myslel, že jeho objednávka tepla zo septembra 2006 platí, a túto zmluvu obaja tak sťažovateľ, ako aj navrhovateľ podpísali.

Prvostupňový súd takúto zmluvu vyhodnotil bez ďalšieho podľa ust. par. 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú, a už sa nedostal k § 40a a § 49a Občianskeho zákonníka, z ktorých ustanovení by musel tiež konštatovať, že túto neplatnosť zmluvy spôsobil sám navrhovateľ. Ved' ako dodávateľ tepla pre celé mesto N. musel a mal vedieť, aké náležitosti má zmluva o dodávke tepla s odberateľom obsahovať. Prvostupňový súd sa v tejto veci ani nesnažil dokazovať okolnosti podpisu zmluvy ani postavenie ich strán, čím sťažovateľa poškodil na jeho práve na spravodlivý súdny proces pred nestranným súdom.

Žiadny zo súdov sa žiadnym spôsobom nezaoberal a nevysporiadal s námietkou sťažovateľa, že si teplo na rok 2007 v zákonom stanovenej lehote a spôsobom u dodávateľa objednal.

V nami napádanom rozhodnutí sa odvolací súd žiadnym spôsobom nezaoberal a nevysporiadal s námietkou sťažovateľa v odvolaní, že ak teda má ísť o náhradu škody, prečo sa prvostupňový súd nezaoberal vyčíslením výšky skutočnej škody v súlade s ustanoveniami § 443 Občianskeho zákonníka a arbitrárne uznal faktúry navrhovateľa (ktoré sú faktúrami zo zmluvy) za vyčíslenie škody.

Sťažovateľ počas celého konania tvrdil a nikto to nepoprel, že za skutočne odobrané množstvo tepla riadne a včas navrhovateľovi zaplatil. Súd sa s týmto faktom žiadnym spôsobom účinne nevysporiadal, ba práve naopak z rozsudku oboch súdov sa zdá, že sťažovateľ je neoprávnený odberateľ a neplatič.

Sťažovateľ sa cíti byť arbitrárnym a nepreskúmateľným rozhodnutím krajského súdu poškodený a domnieva sa, že mu bolo upreté právo domáhať sa ochrany na nezávislom a nestrannom súde, ktoré mu priznáva či. 46 ods. 1 ústavy. Tiež máme za to, že bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby jeho záležitosť bola

spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Cob/178/2010 a jeho rozhodnutím z 19. októbra 2011 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 Cob/178/2010 z 19. októbra 2011 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť Mgr. G. H. trovy právneho zastúpenia v sume 197,84 Eur (slovom jednotodeväťdesiatšesť eur osemdesiatštyri centov) do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. S. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000 Eur /slovom päťtisíc eur/, ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných

veciach (vrátane obchodných sporov) patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií vyplývajúcich z ústavných noriem a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z hľadiska právnych noriem aplikovaných v danom prípade ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá

by mohla spochybnit' konformitu záverov namietaného rozsudku s ústavou (m. m. IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 1564/09, IV. ÚS 27/2010).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na odôvodnenie zodpovedajúce zákonu, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v rozsahu, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 211 ods. 2 OSP). Odlišnú úpravu k § 157 ods. 2 OSP pre odvolacie konanie obsahuje § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku zamedzuje, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu dochádzalo k zbytočnému kopírovaniu obsahu podaní a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré je účastníkom už známe a umožňuje, aby sa odvolací súd sústredil len na podstatnú argumentáciu aj prostredníctvom odbornej literatúry a judikatúry.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 331/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd najprv oboznámil s obsahom rozsudku okresného súdu č. k. 36 Cb 231/2009-127 z 21. júla 2010, v odôvodnení ktorého sa okrem iného uvádza:

„Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 22. 11. 2006 uzavreli účastníci konania zmluvu o dodávke a odbere tepla č. 04-1/2006, ktorej predmetom bola dodávka a odber tepla (teplo na vykurovanie a teplo na prípravu teplej úžitkovej vody) pre objekt spotreby – budovu... v N.

Podľa čl. V bodu 2 tejto zmluvy bol odberateľ povinný vždy k 30. 09. príslušného roka pre nasledujúci rok doručiť dodávateľovi objednávku na dodávku množstva tepla na vykurovanie a množstva tepla na prípravu TUV. V prípade, že odberateľ nedoručil dodávateľovi objednávku požadovaného množstva potrebného tepla pre nasledujúci rok ani do 31. 10. príslušného roka, môže dodávateľ tepla určiť množstvo potrebného tepla v rozsahu príslušného roka alebo postupovať v súlade s § 19 ods. 5 zák. č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike.

Podľa čl. XIV bodu 7 ods. 7.1 zmluvy sa táto zmluva uzatvára na dobu určitú do 31. 12. 2006. Ak nebude zmluva vypovedaná do 30. 06. príslušného roka niektorou zo zmluvných strán, zostáva v platnosti na ďalší kalendárny rok.

Dňa 24. 09. 2009 uzavreli účastníci konania dodatok č. 1 k zmluve o dodávke a odbere tepla č. 04-1/2006 zo dňa 22. 11. 2006.

Objednávkou zo dňa 29. 9. 2006 si žalovaný objednal u žalobcu teplo na rok 2007 v množstve 1 862 GJ, z toho teplo na vykurovanie 1 377 GJ a teplo na TUV 485 GJ.

Listom zo dňa 20. 11. 2006 oznámil žalobca žalovanému, že prehodnotil objednané množstvá tepelnej energie na rok 2007 od jednotlivých odberateľov tepla a v záujme objektívneho rozdelenia fixných nákladov medzi všetkých odberateľov využil § 3 ods. 3 výnosu ÚRSO č. 1/2006 a objednané množstvo tepelnej energie na rok 2007 určil podľa

skutočnej dodávky tepla v roku 2005 s tým, že po skončení roka 2007 prerozdeli objem fixných nákladov medzi jednotlivých odberateľov pomerom, akým sa podieľali na skutočne odobratom množstve tepla v roku 2007 (odberateľom bude vystavená faktúra - preplatok alebo nedoplatok do 31. 03. 2008). Uvedeným postupom sa zabezpečí rozdelenie fixných nákladov na výrobu tepelnej energie medzi jednotlivých odberateľov podľa skutočne odobratého množstva tepelnej energie v roku 2007. Zároveň v prílohe tohto listu žalobca zaslal žalovanému prehľad o určenom množstve tepla na rok 2007, ktoré predstavovalo spolu 2 438 GJ.

Listom zo dňa 4. 12. 2006 zaslal žalobca žalovanému rozhodnutie ÚRSO č. 0034/2007/T zo dňa 20. 11. 2006 o určení maximálnej ceny tepla pre rok 2007.

Listom zo dňa 19. 12. 2006 žalovaný zaujal stanovisko k určeniu množstva tepla na rok 2007 žalobcom. Poukazoval na to, že splnil podmienky čl. V bodu 2 zmluvy o dodávke a odbere tepla, a preto považoval žalovaným objednané množstvo tepla na rok 2007 za dohodnuté. Pri objednávke tepla v TÚV žalovaný zohľadnil spotrebu za uplynulé obdobie, počet osôb a normatívny ukazovateľ spotreby tepla, ktorý tvorí prílohu č. 2 vyhl. č. 328/2005 Z. z. V objednávke na rok 2007 bolo znížené množstvo objednaného tepla na vykurovanie oproti predchádzajúcemu obdobiu z titulu realizácie hydraulického vyregulovania, termostatickej a montáže pomerových rozdeľovačov tepla.

Faktúrou č. 20070511 zo dňa 05. 09. 2007, splatnou 19. 09. 2007, vyfakturoval žalobca žalovanému dodávku tepelnej energie za august 2007 v sume 23 714,10 Sk (787,16 €) Žalovaný z tejto faktúry uhradil žalobcovi dňa 12. 09. 2007 sumu 747,58 €, doteraz neuhradil sumu 39,58 €. Faktúrou č. 20070574 zo dňa 04. 10. 2007, splatnou 14. 10. 2007, vyfakturoval žalobca žalovanému dodávku tepelnej energie za september 2007 v sume 43 274,90 Sk (1 436,46 €). Žalovaný z tejto faktúry uhradil žalobcovi dňa 15. 10. 2007 sumu 1 416,67 €, doteraz neuhradil sumu 19,79 €. Faktúrou č. 20070642 zo dňa 06. 11. 2007, splatnou 20. 11. 2007, vyfakturoval žalobca žalovanému dodávku tepelnej energie za október 2007 v sume 104 186,90 Sk (3 458,37 €). Žalovaný z tejto faktúry uhradil žalobcovi dňa 15. 11. 2007 sumu 3 161,52 €, doteraz neuhradil sumu 296,85 €. Faktúrou č. 20070712 zo dňa 05. 12. 2007, splatnou 19. 12. 2007, vyfakturoval žalobca žalovanému dodávku tepelnej energie za november 2007 v sume 167 930,90 Sk (5 574,28 €). Žalovaný z tejto faktúry uhradil žalobcovi dňa 11. 12. 2007 sumu 4 946,69 €, doteraz neuhradil sumu

627,59 €. Faktúrou č. 20070783 zo dňa 07. 01. 2008, splatnou 21. 01. 2008, vyfakturoval žalobca žalovanému dodávku tepelnej energie za december 2007 v sume 215 712,80 Sk (7 160,35 €) Žalovaný z tejto faktúry uhradil žalobcovi dňa 15. 01. 2008 sumu 5 945,71 €, doteraz neuhradil sumu 1 214,64 €.

Dňa 18. 09. 2007 bol S. B. vydaný atest č. 2589/2007 z hodnotenia hospodárnosti prevádzky sústavy tepelných zariadení odberným miestom za rok 2007 pre odberateľa tepla - žalovaného.

Dňa 30. 10. 2009 bol S. B. vydaný atest č. 2589/2005 z hodnotenia hospodárnosti prevádzky sústavy tepelných zariadení za odberným miestom za rok 2005 pre odberateľa tepla - žalovaného...“

V ďalšej časti označeného rozsudku okresného súdu sú citované príslušné ustanovenia zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších právnych predpisov [§ 1, § 19 ods. 1 a ods. 2 písm. c), § 22 ods. 1 a 2], ako aj príslušné ustanovenia výnosu Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 1/2006 a tiež § 34 a § 39 Občianskeho zákonníka aplikovateľné na vec sťažovateľa, pričom následne okresný súd sformuloval svoje právne závery v predmetnej veci takto:

«Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam má súd za to, že účastníci konania uzavreli dňa 22. 11. 2006 v zmysle § 19 ods. 1 zák. č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších právnych predpisov zmluvu o dodávke a odbere tepla pod č. 04-1/2006, ktorá bola podľa čl. XIV bodu 7 ods. 7.1 zmluvy uzavretá na dobu určitú do 31. 12. 2006. V čl. XIV bode 7 ods. 7.1 druhej vete zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že „ak nebude zmluva vypovedaná do 30.06. príslušného roka niektorou zo zmluvných strán, zostáva v platnosti na ďalší kalendárny rok“. Z čl. XIV bodu 7 ods. 7.1 druhej vety zmluvy je teda zrejmé, že táto zmluva bola uzavretá i na rok 2007 za rovnakých zmluvných podmienok ako pre rok 2006. Z písomného vyhotovenia zmluvy č. 04-1/2006 zo dňa je zrejmé, že táto neobsahuje objednané množstvo tepla na rok 2007 v zmysle § 19 ods. 1 písm. c) zák. č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších právnych predpisov, v dôsledku čoho nebola v zmysle § 39 Obč. zák. pre rok 2007 uzavretá platne. V roku 2007 bol teda odber tepla žalovaným realizovaný bez písomnej zmluvy o dodávke a odbere tepla, a preto bol v žalovanom období od augusta do decembra 2007 v zmysle § 22 ods. 1 zák. č.

657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších právnych predpisov neoprávneným odberom, pričom žalobca si v konaní uplatnil škodu spôsobenú týmto neoprávneným odberom vo výške zodpovedajúcej zložkám ceny tepla v predmetnom období. V zmysle § 22 ods. 2 zák. č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších právnych predpisov za škodu, spôsobenú dodávateľovi neoprávneným odberom tepla, zodpovedá osoba, ktorá neoprávnene teplo odobrala, teda v tomto prípade žalovaný. Z vyjadrení účastníkov konania a ich písomnej korešpondencie je nesporné, že k ich dohode o množstve objednaného tepla na rok 2007 nedošlo a keďže neuzavreli platne písomnú zmluvu o dodávke a odbere tepla, vzniklo žalobcovi právo uplatniť regulovanú cenu tepla a určiť množstvo tepla pre spornú časť fixnej zložky maximálnej ceny tepla v zmysle § 3 ods. 3 druhej vety výnosu ÚRSO č. 1/2006 podľa odberu tepla v roku t-2. Vzhľadom k tomu v zmysle § 22 ods. 2 zák. č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších právnych predpisov zaviazal súd žalovaného na náhradu škody v sume 2 198,45 €, vrátane úrokov z omeškania tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, keďže žalovaný je so zaplatením uvedenej sumy v omeškaní. Súd nezistil rozpor postupu žalobcu pri určení množstva dodaného tepla a jeho ceny pre rok 2007 s dobrými mravmi, ani so zásadami poctivého obchodného styku, nakoľko konanie žalobcu je v súlade so zák. č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších právnych predpisov, výnosom ÚRSO č. 1/2006 a rozhodnutím ÚRSO č. 0034/2007/T zo dňa 20. 11. 2006.»

Krajský súd v napadnutom rozsudku, ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom okresného súdu č. k. 36 Cb 231/2009-127 z 21. júla 2010, predovšetkým uviedol:

„Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O. s. p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť fakt. č. 20070511 zo dňa 05. 09. 2007, fakt. č.

20070574 zo dňa 04. 10. 2007, fakt. č. 20070642 zo dňa 06. 11. 2007, fakt. č. 20070712 zo dňa 05. 12. 2007 a fakt. č. 20070783 zo dňa 07. 01. 2008 za odber tepelnej energie v období od augusta do decembra 2007. Odber tepelnej energie v uvedenom období žalovaný nespochybnil. Aj odvolací súd je názoru, že medzi žalobcom a žalovaným k dohode o množstve tepla na rok 2007 nedošlo napriek tomu, že mali zmluvu o dodávke a odbere tepla. Vzhľadom na vyššie uvedené na rok 2007 nebola zmluva platná. Nárok žalobcu za škodu spôsobenú neoprávneným odberom tepla je v súlade s § 22 ods. 2 zák. č. 657/2004 Z. z. a Výnosom č. 1/2006 a rozhodnutím ÚRSO č. 0034/2007/T zo dňa 20. 11. 2006.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že v danom prípade vzhľadom na vyššie uvedenú situáciu nie je možné ustáliť, že žalobca dodával teplo neexistujúcemu odberateľovi. Žalovaný bol existujúci subjekt, ktorý teplo odobral a túto skutočnosť nevyvrátil.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa dôkladne zaoberal všetkými tvrdeniami a dôkazmi a svoje rozhodnutie náležité odôvodnil. V odvolacom konaní žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by neboli predmetom preskúmania súdom prvého stupňa. Napadnutému rozsudku niet čo vytknúť a odvolací súd na jeho odôvodnenie v podrobnostiach odkazuje. “

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd po preskúmaní sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Cob 178/2010 z 19. októbra 2011 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 36 Cb 231/2009 z 21. júla 2010 konštatuje, že tieto rozhodnutia dávajú jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky podstatné skutkové a právne okolnosti právneho sporu medzi žalobkyňou a sťažovateľom, pričom zjavne z nich najmä vyplýva, akými úvahami sa okresný súd a tiež krajský súd riadili pri posudzovaní (ne)platnosti zmluvy o dodávke a odbere tepla uzavretej medzi sťažovateľom a žalobkyňou, ako aj práva žalobkyne uplatniť „regulovanú cenu tepla a určiť množstvo tepla pre spornú časť fixnej zložky maximálnej ceny“ (citované z rozsudku okresného súdu č. k. 36 Cb 231/2009-127 z 21. júla 2010, pozn.). Napriek relatívnej stručnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sa v zásade obmedzuje len na skonštatovanie a potvrdenie správnosti odôvodnenia odvolaním sťažovateľom napadnutého rozsudku okresného súdu, nemožno vzhľadom na text § 219 ods. 2 OSP súhlasiť ani s tvrdením sťažovateľa, že ide

o rozhodnutie, ktoré len „kopíruje rozhodnutie prvostupňového súdu, je arbitrárne a nepreskúmateľné“, a preto ním malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v danom prípade rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi, a jeho rozhodnutie je preto z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovala reálnu možnosť vysloviť porušenie týchto práv. Rozhodnutie krajského súdu obsahuje dostatok právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom, a tiež ani to, že by závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo pre neho nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa neoznámene termínu verejného vyhlásenia rozsudku krajským súdom ústavný súd zistil, že oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 16 Cob 178/2010 bolo na oznamovacej tabuli krajského súdu vyvesené 7. októbra 2011 a zvesené 19. októbra 2011. Kategorický imperatív verejného vyhlásenia rozsudku vyplývajúci z čl. 142 ods. 3 ústavy je vo veciach, v ktorých všeobecný súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, bližšie upravený v § 156 ods. 3 OSP, podľa ktorého všeobecný súd oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd vo veci vedenej pod sp. zn. 16 Cob 178/2010 v súlade s procesno-právnymi predpismi (v lehote a spôsobom

ustanoveným zákonom) oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, vyhodnotil ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa ako nedôvodnú.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2012